

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 08.08. 2016. godine
Ref. no.: 971/16

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI46/16

Podnosilac

Gradimir Jovanović i drugi

**Ocena ustavnosti rešenja AC-I-14-0318-A0001 Posebne komore
Vrhovnog suda od 15. oktobra 2015. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev su podneli Gradimir Jovanović, Trajan Jovanović, Slobodanka Jovanović, Gojko Jovanović, Dragan Jovanović, Ljubiša Jovanović, Olivera Jovanović, Gordana Jovanović, Ljiljana Jovanović, Dejan Jovanović i Miloš Jovanović (u daljem tekstu: podnosioci zahteva) iz Prištine, koje zastupa Živojin G. Jovanović, advokat sa sedištem u Prištini.

Osporena odluka

2. Podnosioci zahteva osporavaju rešenje AC-I-14-0318-A0001 Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda (u daljem tekstu: Žalbeno veće) od 15. oktobra 2015. godine, u vezi sa rešenjem SCC-08-0151 Specijalizovanog veća Posebne komore Vrhovnog suda (u daljem tekstu: Specijalizovano veće) od 16. septembra 2014. godine i rešenjem AC-10-0063 Specijalizovanog veća od 29. novembra 2011. godine.
3. Rešenje AC-I-14-0318-A0001 Žalbenog veća od 15. oktobra 2015. godine je uručeno punomoćniku podnosioca zahteva 31. oktobra 2015. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporenih odluka, tvrdeći da je povređen član 102. stav 3 [Opšta načela sudskog sistema] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).
5. Sud primećuje da suština zahteva pokreće tvrdnje o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje i prava na imovinu.

Pravni osnov

6. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 56 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

7. Dana 3. marta 2016. godine, podnosioci su putem pošte podneli zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
8. Dana 13. aprila 2016. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bekima Sejdiua za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Robert Carolan, Almiro Rodrigues i Selvete Gërxhaliu - Krasniqi.
9. Dana 28. aprila 2016. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva o registraciji zahteva i kopija zahteva je poslata Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova (u daljem tekstu: Posebna komora).
10. Dana 17. maja 2016. godine, Posebna komora je dostavila dokaz o datumu prijema osporenog rešenja od strane punomoćnika podnosioca zahteva.
11. Dana 14. juna 2016. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

12. Dana 16. maja 2008. godine, podnosioci zahteva su izjavili žalbu Posebnoj komori, tražeći povratak zemljišta, koje je po njima, bilo u vlasništvu jednog od njihovih predaka C.J. Podnosioci zahteva su naglasili da je njihovo zemljište uzeto do strane društvenih preduzeća: PIK „Kosovo – Export“ – Ratarstvo i stočarstvo i Victoria Invest International LLC (u daljem tekstu: DP) bez njihovog pristanka.
13. Dana 27. januara 2010. godine, podnosioci zahteva su predložili Posebnoj Komori uvođenje privremene mere, tvrdeći da je sporna imovina privatizovana od strane Kosovske agencije za privatizaciju (u daljem tekstu: KAP), da je novi vlasnik počeo sa građevinskim radovima na tim parcelama i da će oni zbog toga pretrpeti nepopravljivu štetu, ako se ne uvede privremena mera.
14. Dana 9. marta 2010. godine, Specijalizovano veće je naložilo podnosiocima zahteva da pojasne i dopune svoju tužbu.
15. Dana 2. aprila 2010. godine, podnosioci zahteva su odgovorili na nalog, naglašavajući da se tužba i dopuna tužbe odnose na povratak zemljišta i osporavanje procesa privatizacije od strane KAP-a.
16. U međuvremenu, suprotne strane, odnosno navedena društvena preduzeća, su podnela podneske Posebnoj komori u vezi sa tužbom podnosilaca zahteva.
17. Dana 27. avgusta 2010. godine, Specijalizovano veće je rešenjem SCC-08-0151 odbilo, kao neosnovan, zahtev podnosilaca o uvođenju privremene mere.
18. Podnosioci zahteva su izjavili žalbu i tražili od Žalbenog veća da ukine ožalbeno rešenje Specijalizovanog veća i usvoji predlog za uvođenje privremene mere.
19. Dana 29. novembra 2011. godine, Žalbeno veće je rešenjem ASC-10-0063 utvrdilo da je žalba u proceduralnom aspektu dozvoljena, ali je u suštini neosnovana. Žalbeno veće je utvrdilo da je i zahtev za uvođenje privremene mere neosnovan.
20. U međuvremenu, podnosioci zahteva su ponovo podneli tužbu Specijalizovanom veću i pokrenuli tvrdnje, između ostalog, o njihovom vlasništvu nad spornom nepokretnosti i o pravu na pravično i nepristrasno suđenje u razumnom roku. Podnosioci zahteva nisu ponovili svoj zahtev o uvođenju privremene mere nad spornom imovinom.
21. Dana 16. septembra 2014. godine, Specijalizovano veće je rešenjem SCC-08-0151 odbacilo, kao neprihvatljivu, tužbu podnosilaca zahteva. Specijalizovano veće je, između ostalog, obrazložilo da su podnosioci zahteva namerno odugovlačili postupke, tražeći odlaganje ročišta, nisu precizirali svoj tužbeni zahtev i da je njima omogućeno izlaganje argumenata i činjenica u njihovu korist, podjednako sa suprotnim stranama tokom čitavog postupka.

22. Podnosioci zahteva su izjavili žalbu na gore pomenuto rešenje Specijalizovanog veća.
23. Dana 10. oktobra 2015. godine, Žalbeno veće je rešenjem AC-I-14-0318-A0001 odbilo žalbe podnosioca zahteva, kao neosnovane i potvrdilo je rešenje Specijalizovanog veća. Žalbeno veće je usvojilo obrazloženje Specijalizovanog veća, navodeći uglavnom da podnosioci zahteva nisu pojasnili svoj tužbeni zahtev, da su namerno odugovlačili postupke i da je načelo jednakosti strana poštovano.

Navodi podnosioca

24. Podnosioci zahteva tvrde: *“Po shvatanju tužilačke stranke, prvostepeni sud je povredio Ustavno pravo tužilaca na način što je suprotno odredbi člana 102 stav 3. Ustava Republike Kosova, umesto da ispoštuje prava tužilaca zgarantovana odredbama člana 3.2, stava Republike Kosova i člana 160.4 i 5. Zakona o parničnom postupku, bez osnova uz paušalne konstatacije, umesto presude Rešenjem nakon 6. (šest) godina od kada je postupak započet, našao da je tužba neprihvatljiva.”*
25. Podnosioci zahteva tvrde: *“... Propusti su nastali u procesnom komplikovanju spornog odnosa, tako što je uvek proširivan zahtev i od tužilaca zahtevano da se određuje broj tužilaca, koji se javljaju kao naslednici posle pravnih prethodnika, a to je može se reći prvostepeni sud činio tendenciozno, da bi izbegao meritorno odlučivanja. Osim toga od strane tužilaca predlagano je da se uvidjajem uz učešće veštaka geodetske struke utvrdi koji deo je poseda slobodan i može biti vraćen tužiocima, jer je jedan deo već bio obuhvaćen gradnjom u nekom čudnom postupku. Karakteristično je da su parcele na koje tužioci pretenduju, jer im je to očevina ili dedovina, otuđjene po ceni od 37,00 evra po aru, a da je privilegovani kupac to isto zemljište prodavao i po 20-30.000,00 evra po aru. O ovome ne treba komentar.”*

Prihvatljivost zahteva

26. Sud prvo razmatra da li su podnosioci zahteva ispunili uslove prihvatljivosti predviđene Ustavom, i dalje precizirane u Zakonu i Poslovniku.
27. U tom smislu, Sud se poziva na član 113.7 Ustava, koji propisuje:
“Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”
28. Sud se poziva i na član 49. Zakona, koji propisuje:
“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”
29. Sud, dalje, uzima u obzir pravila 27 (3) (4) i 36 (1) (c) Poslovnika, koja propisuju:

*„Pravilo 27
Računanje vremenskih rokova*

Vremenski rok određen Ustavom, zakonom ili Poslovníkom će se računati na sledeći način:

(...)

(3) Kada je rok određen u mesecima, isti ističe na kraj istog kalendarskog dana u mesecu kada se desio taj događaj ili radnja od kada počinje računanje;

(4) Kada je rok određen u mesecima i danima, rok se prvo računa u punim mesecima pa onda u danima;

*Pravilo 36
Kriterijum o prihvatljivosti*

(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:

(...)

(c) samo ako je zahtev podnet u roku od četiri meseca od dana kada je odluka o poslednjem delotvornom pravnom sredstvu dostavljena podnosiocu zahteva.”

30. U ovom slučaju, Sud primećuje da je osporena odluka uručena punomoćniku podnosioca zahteva 31. oktobra 2015. godine, dok je zahtev podnet Sudu 3. marta 2016. godine, što govori da je zahtev podnet van zakonskog roka od 4 (četiri) meseca.
31. Sud podseća da je svrha zakonskog roka od 4 (četiri) meseca, na osnovu člana 49. Zakona i pravila 36 (1) c) Poslovnika, da promoviše pravnu sigurnost, osiguravajući da se slučajevi koji se bave pitanjem Ustava razmatraju u razumnom roku i da prethodne odluke nisu stalno otvorene za osporavanje (vidi: slučaj *O’Loughlin i drugi protiv Ujedinjenog kraljevstva*, zahtev br. 23274/04, ESLJP, rešenje od 25. avgusta 2005. godine, vidi, takođe: slučaj br. KI140/13, *Ramadan Cakiqi*, rešenje o neprihvatljivosti od 17. marta 2014. godine, stav 24).
32. Pored toga, Sud želi da naglasi da se zakonski rok od 4 (četiri) meseca računa od dana kada je advokat podnosioca zahteva primio (nakon iscrpljivanja pravnih sredstava) osporenu odluku, uprkos činjenici da su podnosioci mogli da prime istu osporenu odluku kasnije (vidi, na primer: slučaj *Hatip Çelik protiv Turske*, ESLJP, zahtev br. 52991/99, rešenje od 23. septembra 2004. godine).
33. Sud naglašava da je dužnost podnosioca zahteva ili njihovih punomoćnika da deluju sa „dužnom pažnjom“ kako bi se osiguralo da su njihovi zahtevi za

zaštitu prava i osnovnih sloboda podneti unutar zakonskog roka od 4 (četiri) meseca koji je predviđen u članu 49. Zakona i dalje preciziran u pravilu 36 (1) c) Poslovnika (vidi: slučaj *Mocanu i drugi protiv Rumunije* [VV], zahtev br. 10865/09, 45886/07 i 32431/08, presuda od 17. septembra 2014. godine, stavovi 263-267).

34. Shodno tome, zahtev treba da se proglasi neprihvatljivim za razmatranje, jer je podnet van roka, kao što je utvrđeno članom 113.7 Ustava, predviđeno članom 49. Zakona i dalje precizirano pravilom 36 (1) c) Poslovnika.

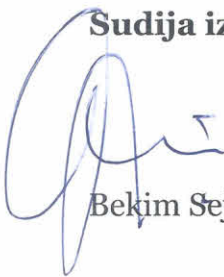
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 49. Zakona i pravilom 36 (1) c) Poslovnika, 14. juna 2016. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

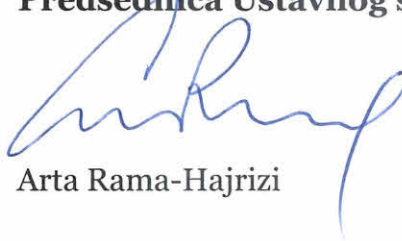
- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20. 4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

Sudija izvestilac

Bekim Sejdiu

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi